

Sygn. akt II CSK 824/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrzkowski

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości
układowej w M.

przeciwko Z. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 833/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki – B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej w M. zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 czerwca 2014 r. „w części co do pkt I II” bez sprecyzowania zakresu zaskarżenia, mimo że w pkt I, składającym się z podpunktów 1 i 2, zawarte są rozstrzygnięcia zarówno korzystne jak i niekorzystne dla strony powodowej.

Rozstrzygnięcie w pkt I, 1 *in principio* zaskarżonego wyroku jest korzystne dla strony powodowej, bowiem Sąd Apelacyjny, zmieniając wyrok Sądu pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 133.333,89 zł z odsetkami. Strona powodowa nie miała interesu prawnego w zaskarżeniu tej części wyroku, należało więc skargę kasacyjną w tej części odrzucić jako niedopuszczalną. Za niedopuszczalną także z powodu braku interesu prawnego w zaskarżeniu należało uznać skargę kasacyjną w części zaskarżającej wyrok Sądu Apelacyjnego w pkt II, tj. w części orzekającej o oddaleniu apelacji [pozwanego] w pozostałej części, skoro rozstrzygnięcie zawarte w tym punkcie jest dla strony powodowej korzystne.

Skargę w części, w której była niedopuszczalna należało więc odrzucić (art.398⁶ § 3 k.p.c.).

Strona powodowa miała interes prawny w zaskarżeniu wyroku Sądu Apelacyjnego tylko w pkt I, 1 *in fine*, a więc w części, w której Sąd ten, zmieniając wyrok Sądu pierwszej instancji „oddalił żądanie w pozostałym zakresie”, a ponadto w pkt I, 2 wyroku dotyczącym rozstrzygnięcia o kosztach postępowania pierwszo instancyjnego. Mogła też – czego nie uczyniła – zaskarżyć rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III).

Podając skargę kasacyjną w części, w której była dopuszczalna, ocenie z punktu widzenia przesłanki wskazanej we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, tj. występującego w sprawie – według strony skarżącej – istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c.), które miałyby polegać na „ustaleniu terminu wykonania prac” w rozumieniu przepisów o umowie o roboty budowlane, należało zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Należy nadto wskazać, że jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Rozważania przedstawione w skardze kasacyjnej, w istocie stanowiące relacje z przebiegu postępowania przed obu orzekającymi Sądami, przepełnione analizą stanu faktycznego sprawy, nie spełniają wymagań występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art.

398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).